

"AMERIŠKA DOMOVINA"AMERICAN HOME
SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

(JAMES DEBBEVE, Editor)

6117 St. Clair Ave. Henderson 0623 Cleveland 3, Ohio.
Published daily except Sundays and Holidays**NAROČNINA:**

Za Ameriko in Kanado na leto \$6.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.50.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.50. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$4.00.
Za Ameriko in Kanado, četrt leta \$2.00. Za Cleveland, po pošti, četrt leta \$2.25.
Za Cleveland in Euclid, po raznašalcih: Celotno leto \$6.50, pol leta \$3.50,
četrt leta \$2.00.
Posamezne številke 3 cence

SUBSCRIPTION RATES:

United States and Canada, \$6.50 per year. Cleveland, by mail, \$7.50 per year.
U. S. and Canada, \$3.50 for 6 months. Cleveland, by mail, \$4.00 for 6 months.
U. S. and Canada, \$2.00 for 3 months. Cleveland, by mail, \$2.25 for 3 months.
Cleveland and Euclid by Carrier, \$6.50 per year; \$3.50 for 6 months.
\$2.00 for 3 months.
Single copies 3 cence.

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd, 1879.

83 No. 25 Wed., Jan. 31, 1945

Vlada apelira na farmarje za večji pridelek

Administrator Jones je objavil kvoto pridelkov, ki jo pričakuje vlada letos od farmarjev. Na naše kmetovalce apelira se za večji pridelek, kot zadnjih par let, čeprav so se farmarji sijajno pokazali in pridelali res rekordno količino pridelkov za armado, za civilno prebivalstvo in za naše zaveznike. Morda se bo komu čudno zdelo, da pričakuje vlada letos od kmetovalcev več kot zadnje leto vzpričo dejstva, da bo letos manj delavcev na farmah, ker jih bo armada pobrala izdatno število. Toda vlada računa na njih zmoglost, ki dela včasih kar čudeže. Prošlo leto, na primer, je bilo na ameriških kmetijah za 6% manj delavcev kot v letih 1935-1939, pa so bili poljski pridelki kljub temu za 33% večji. Vredno je na tem mestu pripomniti, da je bil tekom prve svetovne vojne povisek v pridelkih samo za 10% večji kot v normalnih časih.

Toda vlada računa na to, da če bo manj delovnih rok na farmah, bo pa več strojev. Temu dejstvu je pripisovati številne pridelke v zadnjih letih in v bodočih.

Vlada priporoča za letos v obdelavo 364 milijonov akrov zemlje, kar je za 9 milijonov več kot prošlo leto. V odstotkih je to nekaj manj kot 3%. Vlada priporoča nekaj več živine za klavnice in za mleko, ne želi pa toliko produkcije jajec.

Ako pregledamo kvoto, ki jo je določila vlada letos za poljske pridelke, bomo videli, da ni posebno visoka. Ameriške kmetije bi lahko producirale celo mnogo več. Toda vlada ve, da je treba pri tem računati na razne faktorje. Farmarjeva družina more delati samo gotovo število ur na dan. To ni kot v tovarni, kjer se lahko obračajo kolesa po 24 ur in to 7 dni v tednu. Treba je računati predvsem pa na vreme, čez katerega niti vlada nima kontrole.

Ampak ker so ameriški farmarji tako sijajno pokazali svojo lojalnost ter voljo k vojnemu naporu, da so skrbeli za prehrano domače kot bojne fronte, se lahko računa na to, da tudi poslej ne bodo popustili ali odnehali. Kar bodo vprašali bo lepo vreme in pa za stroje. Konkenc konca se pa kmetovalcem delo v tem času tudi izplača, ker cene poljskim pridelkom so se precej dvignile od leta 1939. Ameriški kmetovalci niso bili finančno še nikdar na tako dobrih nogah.

Ameriški kmetovalci, ki gleda v bodočnost, pa ne bo šel za vedno večjimi cenami poljskih pridelkov. Kmalu bo namreč prišel čas, ko bodo morale Zed. države gledati za svetovni trg svojim odvisnim pridelkom in produktom. Cene teh bodo morale biti take, da bodo lahko tekmovali s cenami pridelkov drugih dežel. Ker tudi v drugih deželah se bodo vrnila milijoni nazaj na kmetije, kjer bodo prišli za brano in plug. Zdad lahko narekujemo cene, kmalu bo pa te cene narekovala kompeticija.

Zato bo takrat za ameriškega kmetovalca bolj važen odprt in stalen trg za njegove pridelke, kot pa visoke cene.

Ali bomo izmuštrali mlade gestapovce

Urad za kontrolo cen v newyorškem okrožju ima načrt, da s pomočjo šol izsilijo določene cene po trgovinah. Z eksperimentom so pričeli v mestu Princeton, N. J. in če se bo obnesel tam, ga bodo vpeljali po vsej deželi.

Glasm poročil v časopisu dobe šolarji polo papirja, na kateri je prostor, kamor se zapiše ime predmeta, njegova cena in pa maksimalno ceno, ki jo dovoli OPA. Te pole vzamejo šolarji domov, izvedo od matere ceno tega in onega predmeta, ki jo je plačala v trgovini in to napiše na to polo. Potem se pa te cene primerjajo z vladnimi, ki vise tiskane na listi v šoli.

V naših očeh ni to nič drugega kot navadno vohunstvo, katerega bo učila vlada otroke. Otroci bodo vohunili pri svojih starših, da zvedo od njih, koliko so plačali za to ali ono v trgovini in če niso plačali preveč. Morda bodo otroci pronašli, da njih mati kupuje na črni borzi, ali da je skrivoma plačala pri grocerju nekaj več, kot bi smela. Kaj mislite, da bodo to otroci držali zase? Nikakor! Bahali se bodo pred drugimi o iznajdlivosti svoje matere, stvar se bo razvedela in otroci bodo pomagali, da bo njih mati proglašena kot slaba patriotka in v mnogih slučajih pripomogli celo k temu, da bo vlada njih mater poklicala na odgovor ali celo kaznovala.

Po našem mnenju je to popolnoma napačen korak vlade. Je že prav, da vlada izsilijo predpisane cene, pa naj se za to poslužijo svojega uradništva, ki obstoja iz odraslih oseb in ne šolskih otrok. Ali bodo zdaj otroci vohunili za svojimi materami, če delajo postavno? Kam bo to privedlo, kakšno vzgojo bodo imeli otroci, če bodo izgubili spoštovanje do svojih lastnih mater?

Ne smemo pozabiti, da so bili nemški nacija tisti, ki so začeli učiti nauk nacizma najprej v šolah. Tam so naročali otrokom, naj pazijo, kaj se govori doma ter naj o tem točno poročajo v šoli. Mnogo staršev je prav radi tega našlo pot v koncentracijo. Otroci se niso zavedali kaj delajo, na vesti jih imajo učitelji nacizma. Ampak nemški nacija so vedeli, da se tako vzgaja dobre gestapovce, ker bo nauk nacizma rastle obnem ž njimi. Mi, ki živimo v demokratični deželi,

seveda obsojamo tako vzgojo. Zato smo pa tudi odločno proti temu, da bi se naše otroke vzgajalo za kake gestapovce. Vlada in šola naj pomagata, da bodo naši otroci dbori in poštene člani človeške družbe, ne pa špijoni.

BESEDA IZ NARODA**Mimo Washingtona v Moskvo?**

Boltežar

Mihel je zadevo busa v Washington ali v Moskvo v glavnih načelnih točkah pojasnil. Meni je dana naloga, da razložim našo misel še bolj natančno z ozirom navedenimi položaji, takorekoč.

Najprej vzemimo v misel tole. Nové méje povojnemu svetu, oziroma povojnim državam, se bodo delale na mirovni konferenci, je zapisal Mihel. Ne bodo jih pa šele tam začeli delati. Vse to že narej premišlujejo. Saj se že sedaj na raznih konferencah, ki vsi zanje vemo, pripravljajo na to, kako bodo takrat odločili.

Kdo pa ve, koliko je takih konferenc za zaprtimi vrati, da mi navadni zemljani zanje prav nič ne vemo? In kakšna čedna in nečedna prijateljstva se sklepajo na takih konferencah, morda ne bomo nikoli zvedeli. Morda pa šele tedaj, ko bo že vse prepozno.

Toda vrnimo se k vprašanju Primorske in zraven nje Koroske. Pri vprašanju Primorske je najbolj prizadeta Italija, pri vprašanju Koroske Avstrija — saj vse govori o njej kot o neki zopetni več ali manj samostojni državi.

Italiji se dandanes vse laska in prilizuje. Ne samo Amerika in Anglija, tudi — Moskva! (Ali naj prosim oproščenja za ta dostavek?) Avstrijo hočejo postaviti nazaj, tako pravijo. Kdor se laska Italiji, ali ji bo kaj globlje zlezal v srce, ako ji bo nekaj vzel, na čemer visi Italija z vso svojo strastjo? In glede Avstrije? Pred to vojno je vpila v ves svet, da tako okrnjena ne more živeti. Zdad naj ji pa prigovarjajo, naj se osvoji, zraven pa povedo, da bo še od tega, kar je imela, nekaj izgubila?

To so kajpada vse samo oportunistični oziri, toda zatajiti jih ni mogoče. Tem raznim oportunističnim ozirom stoji nasproti, kakor izgleda, samo ena stvar — PRAVICA Jugoslovancov! Reči moramo, da kakr stoji današnji svet, je to majhna stvar proti velikim. S samo pravico se boš slabo boril.

Posebno slabo se boš boril, če niti tega drobnega ozorja ne znaš prav porabiti. Le hodite s to svojo pošteno pravico le v Moskvo! Recimo, no, da ne boste dejali, da smo med tistimi, ki hočejo, "da bi iz Moskve samo vse slabo prihajalo." Recimo torej: Moskva bo PRAVICO spoznala, jo tudi priznala, pozabila bo celo na svoje "interesne sfere" v Italiji in Avstriji, ne bo se brigala za zamero pri Lahih in avstrijskih Nemcih. Z eno besedo, zahtevala bo Primorsko in Korosko za Jugoslavijo. Izsilila bo to reč na mirovni konferenci ali pa že prej. In — mirna Bosna!

Prav lepo! Ampk, ako se bo to zgodilo brez vsakega prepričanja Amerike in Anglije, da je stvar pravična, se bo kuhalo dalje. In to si laho mislite, kaj se v nekaj letih "miru" lahko vse skuha. Če drugega ni gotovo, prav gotovo je to, da Italija ne bo take izgube nikoli prebolela. Kuhala bo masečevanje. In če bosta Amerika in Anglija javno ali vsaj na tihem ž njo držali? In če se v letih "miru" pojavijo še razni drugi prijatelji Italije, ki se ji bodo laskali? In isto glede bodoče Avstrije, kakoršna že bo?

Kako dolgo bo ostalo pri odločitvi, ki bi bila le enostranska — samo moskovska brez pri-

stanka drugih odločujočih? Vsak zares iskren Jugoslovanc bo želel, dvojce. Prvič, da bi Primorska res prišla nazaj, kamor spada. Drugič pa, da bi ta povratek ne bil kak zamelek novih nasilij v bodočnosti, ampak da bi Jugoslavija lahko v resničnem miru popravljala tam, kar je bilo zavoženega. Kakor ne bi radi, da bi izbruhnila nova vojna po kakem desetletju radi — recimo — Nemčije, tako si je tudi ne želimo radi Primorske.

Zaključek od moje strani je torej isti kot ga je napravil Mihel. Če kaj moremo Jugoslovani doma in v tujini v vprašanju Primorske, je naša naloga, da po najboljših močeh prepričujemo tiste, ki še niso prepričani. In ker Washington ni, kot se da kaj lahko verjeti, so potrebni bus

Junaštvo in zvestoba

Novinski roman iz časov francoske revolucije.

Besede sem govoril z glasom, in vsi trije z vred so prebledeli od taki širokoustneži so pogumni, in pastirji pogonih jakobincih v je bilo zanje toliko, bi izgubili pernatke in trobojne pasove. "Mi ne pade v glavo — hudič bo tvojo Judežvo dušo zadosti zgojaj pobral. A skrivnost sem ti objubil in navodilo. Skrivnost si deloma že uganil, namreč, da nisem jakobinec. Sicer pa sinoči tega tudi nisem rekel. Ne, jaz sem pošten Švicar, ki se zgrajša nad spako, ki so jo napravili jakobinci iz svobode. Moje naročilo pa je vzgojno, tako, kakor ga dajaš ti dečakom, če se slabo obnašajo."

S tem sem izrul iz tal travnato gručo in jo potisnil človeku v usta, da bi morda ne privabil nepotrebnih gledavcev s svojim kričanjem, ter sem ga jel s konjskim bičem obdelovati bo zadnji plat, dokler se mi ni utrudila roka.

"Tako," sem rekel, tukaj si pokusil mrvice tega, kar si zaslužil. Zdaj mi pozdravi gospode komisarje! Da pa pozdrav ne dospe prežgodaj, te hočem nekoliko privezati za to le drevo."

Privezal sem ga tedaj za bukev ob potu. Potem sem se vzpel v sedlo in naglo odjezdil dalje; bil je zame skrajni čas, da pridem čez švicarsko mejo.

Pri materi.

Pot skozi Jursko gorovje je bila zelo težavna. Kakor navadno po kaki ježenski plohi, je zasnežilo pogorje globoko v dolino in sive megle so se vlačile po pobočjih. Ko pa sem prekorajčil zadnji greben, sem zagledal pred seboj divno pokrajino krog Neuenburškega Jezera, tam zadaj na vzhodu in jugu pa so se zaredi v zahajajočem soncu vrhunci Švicarskih gor. Tudi če človek ni slikar, vendar ga očara ta krasota. "O Švica, draga domovina, kako lepo te je Bog ustvaril!" vzkliknil sem in začel veselo spregledati pesem pastirja, ki se je glasila z gorske stene v dolino.

Na večer drugega dne sem dospel v Bern h generalu Erlachu, ki sem mu izročil pismo velikega sodnika Keyzerja. General, častitljiv starček, me je hotel še dalje zadržati, toda mene je vleklo v Zug, in tako sem odjahal po enodnevnem počitku, proti Luzernu. Tudi tu sem, se vstavljal in dan, da sem oddal nekaj pisem. V Bernu in Luzernu so vsi menili, da nas mora Švica takoj odpoklicati domov, kakor hitro bi pahnili Ludovika XVI. s prestola; dokler pa je kaj upanja, moramo vzdržati na svojem mestu.

Pozno zvečer sem prišel 15. septembra v mestce Zug. Nameraval sem izprva iti do Zurlaubenskega dvora, kjer bi spravi tudi konja pod streho, ker nisem hotel tako pozno motiti matere. Ko pa sem prišel mimo njene hišice, in sem zagledal še luč v izbi, privezal sem konja k plotu in v dveh skokih sem bil pri hišnih vratih. Potrkal sem, in za hip se je znotraj oglasila stara dekla Veronika in vprašala, kdo je. Ko pa me je spoznala po glasu, zavpila je: "Mati Muos, mati Muos, Damian je!" in v veseljem strahu ji je padla kuhinjska svetilka iz rok.

Trenutek potem sem klečal ob postelji svoje matere in sem poljubljal njeno drago obličje. Smejala in jokala se je od veselja. "Ti ubogi dečko," je rekla, "kaj vse si moral prestati! Ne, ko sem brala, da so te ponižali v službi in so vsi vsaj na pol verovali, da si kriv — le jaz in Veronika Keyzer ne — mislila sem, da me to spravi pod zemljo! Kako si mogel to prestati? In si mi ostal tudi priden in pošten?" — pogledala mi je pri tem izprašujoče v oči —

V strelskem jarku

Bila je snežna zimska noč. Četo smo šli menjat na fronto. Drobno je snežilo, toda nagoisto in neprenehoma. Noge so se nam začele ugrezati do kolena.

"Fuj! Prav zdajle na sveti večer so se domislili in nas pošiljajo na stojanke?" je godrnjal narednik Apostol Cveta-nov pred menoj in skoraj na vsakih deset ali petnajst korakov mu je spodrsnilo in je padel.

"Misliš, da je prav, če takole rentaiš?" sem mu odgovoril, čeprav sem v podkovanih čevljih komaj lezel navkreber.

Apostol — nekoč je bil branjevec in je prodajal zelenjavo in sadje v Sofiji — je telebnil vznav.

"Ti si pa menda posebno dobre volje?"

"Razume se, da nisem dobre volje, toda le dobro premisli, kdo ima večjo pravico, uživati nocojšnjo noč božično veselje: ali mi, ki smo polna dva tedna počivali v zaledju, ali tisti, ki so se ta čas neprestano bili in niti toliko časa niso imeli, da bi si bili umili roke?"

"Prav imaš!" je takoj pritrdil Apostol.

"Kaj pa imata, kaj?" se je za menoj oglašil Lenko Ivanov, dobrodušen kmetič iz trnovskih vasi.

"Nič!" sem mu gladko vrnil. "To se pa lahko pripeti, da nam kako kazen naložijo, če ne bomo molčali in bomo še naprej takole gobezda in pa grla nam bodo ohripela v tem metežu."

Vsi trije smo obmolknil. Na ovinkih ozke stezice, ki se skoraj videla ni, na mje neslo droban sneg v obraz zdaj z desne, zdaj z leve strani, včasih pa kar naravnost v oči.

Nekaj čudnega, skrivnostnega in strahotnega je bil ta naš pohod v zasneženo in mračevo noč. V debelih plaščih, ki smo si jih tesno prepasali, eni s kapucami, drugi zaviti v šale, vsi pa obloženi s težkimi telečnjaki, puškami in bombami, smo se — vsa naša četa — razporedili v dolgo vrsto in lezli po strmi stezi v klanec. In v objemu vetra, snežnega prahu in polne divjine smo bili podobni strahotni prikazni, ki jo je rodila polnoč, da se bori in davi z naravnimi elementi ...

Že čez polnoč je bilo, ko smo pripelzali do strelskih jarkov. Pripogibajoč se, zviti v dve gube, pazč, da se ne bi niti z najmanjšim hrupom izdali sovražniku, ki je bil samo petsto korakov pred nami, smo se drug za drugim ko krti spravili v

blindirano podzemlje.

Možje iz čete, ki smo jih prišli menjat, so nas nestrpno čakali. Vsi so bili pokonci in popolno vojaško opremo so imeli na hrbtih in ramenih — pripravljeni so bili za na pot. In takoj po našem prihodu so se začeli drug za drugim valiti na prosto.

"Pa na svidenje! In vesel božič!"

"Na svidenje! Amen! Da bi bil prihodnje leto veselejši!"

"In da bi ga čakali v boljših prostorih!"

"Doma, doma!"

"Ob velikem praiščku!"

"In ob tolstem puranu!"

"In ob rdečem vincu!"

S temi željami, izgovorjenimi zapovrstjo od mož, ki so prišli, in tistih, ki so odhajali, se je tudi slednji vojak spravil skozi luknjo, skozi katero je bilo tudi nam sojeno zlestiti v to podzemeljsko galerijo.

"Lenko! Apostol!"

"Tukaj! Tukaj!" sta se ob brleči svetlobi zakajenih svetilk istočasno oglašila oba tovariša.

"Kje sta? Pojdita na sem!"

In mi trije, ki smo bili nocoj oproščeni dežurstva, oprezovana in mrtve straže, smo se stegnili drug zraven drugega na nastalno in že poravnano slamo. Pogledaj no, v gredo sta urežani začetni črki mojega imena in priimka! Tukajle, prav pod to gredo smo vedno imeli svoja ležišča, kadar smo po dnevih počitka znova odhajali v prvo bojno črto. In ta greda se mi je zdela bolj znana, bolj prijateljska in draga, ko vse grede v moji rojstni hiši ...

Nismo imeli ne časa ne moči, da bi se pogovarjali. Zgrudili smo se vsi utrujeni, položili težke glave na trde telečnjake in prav kmalu se je ta hrumeča in neprijazna galerija spremenila v toplo spalnico prvovrstnega dijaškega zavoda ...

"Ko bi vedela, kaj se mi je nocoj sanjalo?" je drugo ju-

tro Apostol prv ispregovoril.

"Kaj ne bi mogel še malce potrpeti!" ga je pokaral Lenko Ivanov. "Prebudil si me, ko je bilo najprijetnejše! Prav takrat, ko se mnataknil praiščja jetra na raženj in jih začel vrteti nad žerjavico!"

"Prav je tako!" mu je vrnil Apostol. "Tako je najbolje, saj si tudi ti najin tovariš! Ne gre vendar, da bi ti hrustal pečena praiščja jetra in obisti, midva bi pa samo od strani gledala vse to?!"

Stegnjeni drug zraven drugega, prav kakor smo bili ponoči legli na slamo, smo vsi trije sanjali tisto, na kar smo mislili v trenutku, preden smo zatisnili oči. Vsi trije pa smo imeli v mislih sveti večer, božič doma ...

Tako sem v tem kratkotrajnem zanosu, v tem kratkem spancu znova doživel vse tisto, kar se mi je bilo pripetilo lani na sveti večer doma. Oziroma, da po pravici povem, lani na sveti večer izven domače hiše. ... Kajti božiča nisem čakal ne pri svojcih, ampak sredi bleksa in hrupa v nekem lokalu ...

S prijatelji sem bil v Novi kazini. Bil je ples in polno ljudi. Tudi dosti deklet je bilo tamkaj. Toda med vsemi deklicami me je ena sama vedno in vedno pripravljala do tega, da sem vzdihoval in zardeval.

Ni bila ne nadarjena plesalka, ne edinka očeta-milijonarja, ne študentka in ne uradnica, ampak čisto navadna, skromna in revna pletivniška delavka. Pavlinka ji je bilo ime.

"Prosim, ali bi hoteli, gospodična?" sem jo kar naprej prosil za valčke in čutil, da mi zardeva celo bela srajca.

"Prav rada," je odgovarjala in ko majhen otrok stegovala svoje roke proti meni.

... Da, čisto tako ko majhen otrok. Kajti, Pavlinka je bila záres sil

TRPLJENJE MLADE MATERE

ROMAN

"Dajte me odvesti od tu," zaprosi Elizabeta sodnika, "pogleda Jozua Wilsona ne morem prenašati!"

Jefferson ustreže Elizabetini želji in jo zapove odvesti iz svoje sobe.

Ljudi odhiti iz uradne sobe.

"Ali ste videli, Jefferson?" vzklikne Jozua za njim ter se satansko zasmeje. "Zateleban je vanjo. Naredila mu je! Ali vse mu ne pomaga nič, hehehe, vse nič ne izda. Ona je in ostane Elizabeta Robin!"

Junaška žena.

Občudovanja vreden pogum se je polastil Mary. Življenje in boj v divjini so ji zbudili samostojnost in odločnost.

Na samotnem otoku je bila sama s svojim smrtnim sovražnikom, z izdajalcem. Ni se tresla pred njim. Zrla je mirno nevarnosti v oči. In prekanila je sovražnega in prekanjenega Jayja. Posrečilo se ji je, da je zvezati. In v njeni oblasti je bil, a Mary je odšla v svojo koč, kjer je trdno zaspala.

Ko je napočil dan, vstane okrepčana s svojega ležišča. Naredila je trden sklep, ki ga je hotela pravkar izvršiti. Tu zasliši strašno tulenje, ki ji je vsled njega zastala kri, čeprav je bila junaska in odločna.

Jay se je bil prebudil ter začutil vezi, nakar jih poizkusi pretrgati. Ali kljub vsem svojim obupnim naporom se mu to ne posreči. Vrvi so bile premočene. Uvidevši, da so vsa prizadevanja zaman jame tuliti in rjoveti kakor zverina, ki se je vjela v nastavljeno past.

Mary je kmalu odleglo. Nekakšno zadoščenje se jo polasti. Zavedala se je, da ji Jay ne more uiti, zavedala se je, da je v njenih rokah.

Ali ne bi naredila z njim, ka-

CLEVELAND ORCHESTRA

RUDOLPH RINGWALL, dirigent
SEVERANCE DVOBORA
Četrtek 1. feb. 8:30
Sobota 3. feb. 8:30
Program vsebuje dela: Marcello, Tschalkovsky, Gould in Ravel.
Vstopnice: Severance Hall, OE 7300

INCOME TAX

As for the past many years, we are again this year ready to help you with your INCOME TAX.

The property and business owners will find it to their interest to consult us for their Income Tax. The time you spent in our office will be well worth your while. Therefore, make it your business to see us at your earliest possible time. Especially will it be appreciated by us, if you will see us right away. Please remember, we will give you a complete service. Our many years of professional experience will be at your service at all times.

This year, our service charges are from \$2.00 and up.

For complete and confidential service, see

Mr. Marian Mihaljevich, personally. Office hours from 9 A. M. to 7 P. M.

MIHALJEVICH BROS. CO.
6424 ST. CLAIR AVE.

kor je on pred kratkim naredil s Paddyjem? Ali ga naj priveže k drevesu ter prepusti njegovo ničvredno življenje usodi? Zaslužil bi to najstrašnejšo kazen.

Pa se premisli. Ona sama ga ne mara kaznovati, drugi naj mu narekujejo kazen.

Mary si izmisli drugi načrt. Pobere kupno pogodbo, si dene puško čez ramo, vzame še nekaj drugega orodja ter odide k obrežju, kjer je kmalu našla splav. V jutranji zarji si je pripravila vse potrebno za vožnjo na morju. Hotela je, kakor je vse kazalo, odriniti na odprto morje, odločitev, ki bi jo človek ne zaupal nobeni ženski.

Ko si je na splavu vse uredila, se vrne še enkrat na obrežje. Kakor se je videlo, je hotela opraviti še nekaj zelo važnega tamkaj. In medtem se je bil že popolnoma storil beli dan.

Mary gre najprej v tisto koč, kjer so ležali tisti trije umorjeni črnci. Brez vsakega strahu in obotavljanja dene vse troje trupel na dvokolnico, ki so jo imeli za odvažanje težkih vreč. Nato jo potegne do splava; tamkaj spravi mrtva trupla v leseno kolibo na splavu. Ni je zgrozil ta posel, ki ga je opravila, kakor je moral biti opravljen. Bila je prepričana sama sebi ter je morala sama vse opraviti in izvesti.

Nato gre v koč, v kateri je bil Jay. Divjal je kakor blaznež, poizkušal raztrgati vrvi, jih pregrizati z zobmi. Ali vse je bilo zaman.

In Mary vstopi. Ne da bi izpregovorila le eno besedo, se mu približa. Čepel je sključen, kakor bi bil pripravljen na skok. Al Mary se ga ni bala. Imela je samokres v rokah.

Jay opazi to, pa ubere druge strune.

"Gospa. Becker," reče, "kar se je zgodilo, obžalujem. Sedaj uvidevam, da se vam moram ukloniti. Samo rešite me teh vezí! To je peklenko trpljenje!"

"Ali se mar več ne spominjaš, kaj si počel s Paddyjem?" ga zavrne Mary odločno in resno. "Na izbero ti je. Ali hočeš, da te privežem k drevesu odzunaj na prostem, nakar odidem z otoka, ali pa se hočeš peljati z mano. Če te odvežem, da te popeljem s sabo, ostanejo tvoje roke zvezane. In če bi se le ganil, da bi se vrgel name, te pri tisti priči ustrelim. Poznaš me in veš, da držim dano besedo."

Jay je izprevidel, da je naj-

ČE STE BOLNI

Ako trpite na nerednosti v želodcu, jetrih, ledicah, vranci, revmi, visokem pritisku krvi, ali zastareli poškodbi, pridite k meni, da vidim, kaj morem storiti za vas. Imel sem velik uspeh v 25 letih v takih slučajih. Jaz se poslužujem stare evropske in najnovejše metoda bolnišnic pri zdravljenju.

Pridite do doktorja, ki razume vaš materin jezik in vam lahko razloži na razumljiv način.

DR. PAUL W. WELSH
HYDROPATHIC CLINIC
(specialist v starih boleznih)

Uradne ure:
10 zj. do 4:30 pop., razen v sredo
423 Citizens Bldg.
850 Euclid Ave.
Telefon: MAin 6016.
(Wed. — x)

bolje, če se ji vda. Mary ga odveže od hloda ter popusti nekoliko vrvi, ki je vezala njegove noge, da ji je mogel slediti. Roke pa so ostale še nadalje zvezane.

In tako odvede Mary črnca, ki si je še vedno zaman belil glavo, kako bi se ji uprl ter se oprostil iz kolibe na prosto. V eni roki je imela samokres, pripravljen za vsako silo, z drugo pa je držala vrv, na kateri je peljala Jaya. Črnc pa le ni vedel, kaj namerava narediti z njim, ali rekel si pa je, da je prevelikodušna in preplemenita za umoritev. Če ga pa pusti pri življenju, potem si bo že pomagal na ta ali oni način iz tega mučnega položaja.

Mary ga priveže na splav, kjer ga priveže k leseni lopli. Niti toliko mu ni dovolila svobode, da bi ji pomagal krmariti, zakaj, rekla si je, da bi utegnil izrabiti to priliko, se oprostiti ter ob ugodni priliki planiti na njo in jo umoriti. Rajše je sama krmarila, in njega pa imela trdno privezanega.

Zavarovavši se pred črnecem odrine splav od brega ter se pogumno izpusti na morje.

Junaška žena je hotela Jayja izročiti oblastim v San Franciscu. Sama ga ni marala soditi. To se ji ni zdelo pravilno. Ali na noben način pa ga ni marala izpustiti. Zato ga je sklenila oddati oblastim v kaznovanje.

Ali Mary si je upala preveč. Brez vsake pomoči voditi veliki splav, je bila prešibka. Valovje je gnalo splav po odpr-

OBLAK MOVER

Se priporoča, da ga pokličete vsak čas, podnevi ali ponoči. Delo garantirano in hitra postrežba. Obrnite se z vsem zaupanjem na vašega starega znanca.

JOHN OBLAKA

1146 E. 61st St.

HE 2739.

tem morju zdaj sem, zdaj tja kljub temu, da je Mary nape njala vse svoje moči.

Jay, ki je to videl, se je režal zadovoljno in porogljivo.

"Odvežite me, Mr. Becker," ji je zaklical. "Sami ne morete opraviti ničesar. Ali če vam pomagam jaz, bo to vse drugače potem!"

Mary mu ne odgovori ničesar, pač pa se še z večjo vnemo jame boriti proti valovju ter poizkuša z vsemi svojimi močmi voditi splav v smeri proti San Franciscu.

Ali potekala je ura za uro, in ko se je Mary ozrla na otok, je opazila, da so jo valovi gnali proti jugu, ne proti celini.

Ze jo je pričelo skrbeti, zakaj, prav dobro se je zavedala, da ji pešajo moči. Ze se je delala noč, in ponoči je še večja nevarnost na morju. In polagoma so pojemale njene moči, in že ni mogla več voditi krmlila. Trda tema je padla na morje, in vanjo se je potopila tudi Mary s svojim splavom.

Kaj se neki zgodi z njo? Morala se je vdati svoji usodi. Noč, temna noč vsenaokrog.

Nenadoma zapazi Mary v daljavi pred sabo na morju rdečo in zeleno luč. Ladja, parnik ji je prihajal nasproti.

Če pa ne bi oni na ladji zapazili nje, če se parnik zapravi v splav, potem ne bi bil izgubljen samo splav z njo in vsem, kar je na njem, nego bi utegni-

la tudi ladja trpeti velikansko škodo?!

Kako pa naj bi dala znamenje? Njeni klci so se izgubili v ropotanju strojev na ladji, in njenega mahanja z rokami ni mogel nihče zapaziti v nočni tmini.

Tu se domisli Mary, kako dati vidno znamenje prihajajoči ladji. Nekaj prgišč smodnika vzame iz kolibe, ga dene na splav ter vrže vanj gorečo vžgalico, nakar se smodnik vname ter vzplameni visoko v zrak. Mary se ni vračunala. Parnik kmalu obstane; in z njega jekne skozi govorilni rog nekakšno klicanje. Ali Mary vendar ni mogla odgovoriti. Pa kmalu vidi v vodi temno senco prihajajočega čolna. Ladjin kapitan ga je odposlal na poizvedbo. Čoln se je približal splavu. In Mary je povedala svojo zgodbo. Pristavila je še to, da bi rada prišla v San Francisco. Kratka povest je zbudila med mostvom na čolnu velikansko občudovanje. Ladjin častnik ji je povedal, da so jo valovi pognali daleč na morje, in da bi bila izgubljena s svojim splavom vred, če bi je ne bil zapazil par